

tige deri fremtræder tydeligt, naar vi se, hvorledes det fremkommer. Under de nuværende ubillige Konkurrenceforhold kan der være en større Tilstrømning til Statsseminarierne end til de frie Seminarier, og hvem er det nu, som giver den Understøttelse, Statsseminarierne yde? Det er Seminarieforstanderen, idet det er ham, der bestemmer, hvem der skal nyde denne Begunstigelse, og det gaar da mange Gange saaledes, at Folk, der ere ligesaa trængende som dem, der optages, og maaske ligesaa skikkede som disse til at blive Lærere, henvises til enten at vente eller at gaa til de private Seminarier, som nødvendigvis maa tage indtil det Tidobbelte af, hvad Staten forlanger af sine Elever. Bille vi altsaa have noget større Liv og Virksomhed paa dette Omraade, og ville vi stille de private Skolebestyrere nogenledes rimeligt, saaledes at de virkelig kunne være istand til, hvad jeg er overbevist om, at de ville kunne, at levere os ligesaa gode Lærere, som Statsseminarierne formaa det, saa maa vi altsaa foretage en Forandring; men aldeles bortset deraf, siger jeg, at en Indlægt for Statskassen paa dette Omraade kunde være aldeles berettiget. Hvad angaar Forslaget under Nr. 44, da skal jeg ikke opholde mig videre derved, men skal dog sige et Par Ord derom, idet jeg nu ser, at det ikke, som jeg havde troet, er blevet tiltraadt af den meget ærede Ordfører. Han har imidlertid heller ikke udtalt sig derimod, og jeg antager heller ikke, at han vil gjøre det. Der anvendes nu 3,200 Rd. til Understøttelse for trængende Elever, men da nu dels eet Seminarium paa-tænkes nedlagt og dels Elevantallet paa Seminarierne er mindre nu end tidligere, saa ligger der allerede deri en Grund til at indskrænke dette Beløb. Naar man imidlertid ser hen til, at man trænger til ligesaa mange Lærere for Fremtiden som nu, saa kunne vi passende overføre den Besparelse, vi kunne indvinde her, til Understøttelse for unge Mænd, der privat søge den samme Uddannelse. Der kan være nogen Bæmselighed forbunden med

at faae Beløbet hensigtsmæssigt anvendt, den samme Ulempe er jo tilstede med Hensyn til Statsseminarierne, men vi haabe, at den meget ærede Minister vil finde en passende Udvei, naar han ellers vil modtage Forslaget. Forsaavidt de unge Mænd, som ville søge saadan Understøttelse, gaa paa private Seminarier og altsaa ere kjendte af den vedkommende Bestyrer, da vil jo hans Attest for deres Gaver, Opførelse og Forhold i det Hele være ligesaa betryggende som en fast ansat Seminarieforstanders, og det maa jo være i hans Interesse, at han virkelig veileder Ministeren ved sin Attest, thi gjør han ikke det, maa han jo være forberedt paa, at Examinens Udfald vil vise, hvilken Gyldighed hans Attest har havt, og vil for Fremtiden svække hans Ubefaling for sine Elever. Jeg skal med disse Bemærkninger forlade Vædringsforslagene. Der er imidlertid endnu et lille Punkt i Betænkningen, som jeg gjerne vilde omtale, og det er Punkt 67, hvor Mindretallet udtaler den Formening, at der ved Uddelingen af Tilskudet til Folkehøiskoler væsentligt bør tages Hensyn til vedkommende Skoles gennemsnitlige Elevantal. Jeg kan i det Hele taget slutte mig til, hvad der af den meget ærede Ordfører er udtalt om dette Punkt, skjøndt han ikke hører til dette Mindretal. Jeg tror, at de forskjel-lige Hensyn, der skulle tages, ere rigtig nævnte af den meget ærede Ordfører, og jeg tror ogsaa, at Mindretallet erkjender, at den meget ærede Minister søger, saavidt gjørligt er, at træffe det rette Skøn. Dog har man med Hensyn til dette specielle Punkt troet, at der kunde tages noget mere Hensyn dels til Antallet af de unge Mænd og dels til Antallet af Ni-ger, som opholde sig paa Skolen, ligesom der ogsaa, som den ærede Ordfører bemærkede, vil være et skjønsomt Hensyn at tage, naar den vedkommende Skole ligger i en Egn, hvor der ikke er ret mange andre Skoler, saa at den særlig trænger til at faae en saadan. En saadan Skole vilde der, navnlig i Forstningen, være Grund til at komme noget til Hjælp,